

GRIMMEN

ÅSA LARSSON & INGELA KORSELL
HENRIK JONSSON

PÅ DANSK VED LILIAN KINGO

KAN DU
HUSKE, HVAD DER
SKETE I FØRSTE
BOG?

JEG KAN GODT! ALRIK
OG VIGGO SKAL BESKYTTE
BIBLIOTEKET. MØRKE KRÆFTER
ER PÅ SPIL I MARIEFRED.
OG NU ER DRENGENE PÅ
FLUGT I SKOVEN.

SPLAT!
DET DER KAN BÅDE
VÆRE BLOD ELLER
SLIM ...

K A P I T E L 2 0

Den enøjede

Viggo løber mellem træerne i mørket. Der er noget i skoven. Et væsen med kløer som knive. De har set sporene og ved, at det er i nærheden. Frygten snor sig som en slange i maven. Hans storebror Alrik løber lige bag ham.

Hvor er Estrid og Magnar? Viggo kaster et blik bagud. De er sattet bagud. De er ældre. Kan ikke løbe helt så hurtigt. Der er kommet mere afstand mellem dem. Men nu får de øje på det lille hus, som tilhører Magnar og Estrids bror.

Åh, gid der er nogen hjemme.

Endelig henne ved huset. Magnar bøjer sig frem med hænderne på lårene og forsøger at få vejret. Estrid banker på døren, men der er ikke nogen, der lukker op.

Viggo ser sig omkring. Fuldt af gammelt ragelse overalt. Køleskabe, der er i stykker, biler uden hjul, metalskrot som gamle skeletter i det høje græs og store, sorte gummidæk, der er stablet oven på hinanden. Alverdens ting og sager.

Viggo er nysgerrig og glemmer næsten helt at være bange. Han fingererer ved en underlig ting, der ser ud som en opfindelse, selvom man overhovedet ikke kan forestille sig, hvad den skal bruges til.

Der er et lille hus lige i nærheden, og henne ved det står der en traktor. Viggo tænker, at hvis han kan klatre op på hjulet, burde man kunne komme op på traktortaget. Og derfra kan man hoppe over på hustaget. Måske. Hvis man er god til at klatre og hoppe, selvfølgelig. Og det er Viggo. Skidegod, faktisk. Han beslutter sig for at gøre forsøget og småløber hen mod det andet hus.

“Der bor ikke nogen der,” siger Estrid.

“Jeg skal bare lige tjekke det ud,” siger Viggo og går rundt om traktoren.

Pludselig får han øje på noget ud af øjenkrogen. Hvad var det, han lige gik forbi?

Han vender sig hurtigt om. En eller anden står og trykker sig i skyggerne mellem en bunke tagsten og en rusten plov. En med en mørk hue. Ansigtet er umenneskeligt! Der er ingen øjne! Kun to tomme huller.

Skikkelsen rækker en knoklet hånd ud efter Viggo, og der kommer en hæs lyd ud af hans mund.

“Ghhhrresch!”

Viggo forsøger at skribe. Men der kommer ikke en eneste lyd ud. Han kan ikke få vejret.

Den øjenløse tager et skridt hen imod ham. Så fortager lammelsen sig. Og Viggo skriger som en vanvittig.

Han skriger og skriger. Estrid, Magnar og Alrik er straks henne ved ham. Estrid skriger også, dog ikke af frygt, men af vrede.

“Henry,” råber hun. “Hvad har du gang i?”

Hun hiver huen af manden. Viggo holder op med at skribe. Nu kan han se, at det er en gammel mand på alder med Estrid og Magnar. Et af øjnene er rent faktisk et tomt hul. Men det andet er et helt almindeligt øje, selvom den gamle har smurt noget

sort omkring det. Da han lukkede det gode øje, så det ud, som om han slet ikke havde nogen øjne.

“Må jeg præsentere vores bror, Henry,” siger Magnar. “Folk kalder ham Hej-Henry, fordi ...”

“Hej, hej,” siger Henry.

“Fordi han altid siger ‘hej, hej,’” fortsætter Magnar og lægger hånden på sin brors skulder.

“Sæt øjet i, Henry!” kommanderer Estrid.

Henry stryger sig hen over sit skaldede hoved og ser flov ud. Han stikker hånden i lommen og finder et glasøje, som han putter i den tomme øjenhule.

Viggo stirrer på fyren.

“Hej, hej,” siger Henry igen. “Undskyld, knægt. Det var ikke min mening at skræmme dig. Eller, det var det måske. Men jeg tænkte mig ikke om.”

“Det burde du prøve at gøre en gang imellem,” siger Estrid. “Tænke dig om.”

“Din lort!” råber Viggo pludselig. “Din gamle lortelort.”

“Viggo ...” siger Magnar beroligende, men Viggo har ikke tænkt sig at falde ned.

“Syntes du, det der var sjovt?” skriger han. “Kan du godt lide at skræmme børn?”

Over dem lyder en skinger, ophidset stemme.

“Jaaa! Skræmme børn! Sjovt!”

Oppe fra taget kommer lyden af løbende skridt. Det lyder, som om store rotter kravler hen over tagstenene.

“Hvad er det der?” udbryder Alrik.

“Imper!” pruster Magnar.

På taget kommer tre små uhyrer til syne. De er på størrelse med en kat og løber rundt på taget på to ben, akkurat ligesom mennesker. Men de har stor gavn af deres lange arme, som når helt ned til fødderne. Lyden af deres kløer, som kradser og skraber mod tagstenene, når de klatrer frem og tilbage, giver Alrik og Viggo gåsehud. De har flade hoveder og onde, sorte knappenålsøjne. Ingen ører. Ingen næse. Bare et hul lige ind i hovedet. Nu skriger de i munden på hinanden.

“Middag I bliver!”

“Slå jer ihjel den gør!”

Viggo ser sig skrækslagen omkring. Er det væsnet i skoven, de skriger op om? Udendørsbelysningen fra de små huse når ikke ret langt ud. Månen lyser, men der er helt mørkt inde mellem træerne. Kan imperne se noget, som han ikke kan få øje på? Eller kan de mærke lugten af uhyret?

“Blod!” hylér imperne. “Blood!”

De maver sig frem over taget og lægger sig i tagrenderne, blotter deres skarpe tænder og kradser ud i luften efter Viggo, der står tættest på. Han hopper væk i en fart.

“De satans uhyrer!” knurrer Magnar.

“Sådan som de hylér op, vil det, der er i skoven – hvad det så end er – snart blive lokket herhen,” siger Estrid lavt.

“Én imp alene kan slå en mindre hund ihjel,” siger Magnar. “Men i flok er de rigtigt farlige. Tre styks ville jeg ikke turde give mig i kast med alene. Ikke ubevæbnet.”

“Jamen, hvad er det for noget?” spørger Hej-Henry.

“En imp,” siger Magnar, “det er ...”

Han bliver afbrudt af, at noget bliver smadret bag Alrik. En af imperne har kastet en tagsten efter ham, men den ramte en smule ved siden af.

“Pas på,” råber Viggo, for i samme øjeblik har den næste imp vristet en tagsten løs og slynget den af sted.

Nu går de i gang med at samarbejde. En af imperne sender tagsten ned til de to andre, der

sidder i tagrenden og kaster. De griner og hujer. Deres tynde haler pisker i luften af begejstring.

Men pludselig siger det SMAK, og så flyver en af imperne gennem luften og lander på jorden.

Det er Estrid, der har fået fat i en lang, orange kæp; en af dem, som man stikker ned i sneen ved siden af vejen for at vise bilerne, hvor grøften er. Hvis der er noget, Estrid er god til, så er det at kæmpe med stave og kæppe. Det er ikke første gang, Alrik og Viggo er vidne til det.

Kæppen swisher i hænderne på Estrid, den snurrer rundt som en helikopterpropel.

BLAP! siger det, og så har hun klappet til en imper mere, inden de andre overhovedet har nået at blinke. Nu ligger der to livløse imper på jorden.

Den tredje imp holder sig uden for Estrids rækkevidde. Den klatrer lynhurtigt op på skorstenen, men nu ved Alrik, hvad der skal til. Han samler to tilpas store stykker af en ødelagt tagsten op og kaster.

Plets kud! Impen ryger ned på den anden side af taget. Estrid løber rundt om huset.

De andre løber efter hende. De når lige akkurat frem til at se Estrid stå og stampe impen ihjel med sin store arbejdstøvle.

Viggo kan mærke, at nogen prikker ham på skulderen. Han vender sig om og kigger en imp lige ind i ansigtet.

Han skal lige til at råbe, men når at se, at det bare er Hej-Henry, der har samlet en af de døde imper op og holder den i nakkeskindet.

“Hæ, hæ!” griner Hej-Henry. “Er det her din kammerat, hva’? Det var lige før, den kradsede dig, ik’? Så var du blevet øjenløs ligesom mig, ik’?”

Hej-Henry åbner munden for at sige noget mere, men Viggo skubber ham hårdt i brystet. Alrik kan se, han har tårer i øjnene. Så vender Viggo hurtigt om og løber sin vej.

“Nej!” råber Alrik. “Du må ikke ... det kan være farligt! Vent!”

Typisk Viggo bare sådan at stikke af. Har han helt glemmt det dér væsen i skoven? Den har lige slået en hjort ihjel. Den kan så nemt som ingenting slå en lille dreng ihjel!

“Det her er *din* skyld,” hvæser han til Hej-Henry.

Så styrter han efter sin bror. Løber, så hurtigt han kan. Han tør ikke råbe. Hvem ved, hvad der gemmer sig bag de tykke stammer?

K A P I T E L 2 1

Geocaching

Alrik løber hele vejen hjem. Eller rettere, det er faktisk ikke 'hjem'. De bor hos Anders og Laylah. Alrik og Viggo er plejebørn. Men Laylah kalder dem ekstra-unger. 'I er mine ekstra-unger!' siger hun. 'Det er et bedre ord.'

Alrik sparker skoene af i gangen og skynder sig op til deres værelse, der ligger på første sal.

Viggo ligger under dynen med tøjet på. Han spiller Plants vs. Zombies på mobilen. Alrik sætter sig på sin seng og sms'er Magnar. Han skriver, at de er hjemme. Han får et svar næsten med det samme.

“Det er fra Magnar,” siger Alrik. “Han siger, de også er kommet hjem og er i sikkerhed.”

“Du kan sms’e tilbage og sige, at de kan rende mig i røven,” siger Viggo hårdt.

Alrik lader, som om han ikke har hørt Viggos kommentar.

“Magnar skriver, at han skulle hilse dig fra Henry.”

Viggo skyder ærter på zombierne i mobilen, så de mister armene og hovederne.

“Du kan hilse tilbage og sige, at jeg hader deres idiot-bror. Han er jo komplet sindssyg.”

Alrik bliver ved med at sms’e.

“Magnar svarer, at Henry er lidt speciel, men at han faktisk er ret sød.”

Viggo svarer ikke. Han flår tøjet af og kyler det ned på gulvet, inden han hopper ned i sengen igen.

“Magnar synes, vi lige så godt kan gå i seng,” fortsætter Alrik. “Han tror ikke, der kommer til at ske mere i nat.”

Men der tager Magnar fejl.

Lige i udkanten af byen ligger der en gammel ruin på en bakketop. Her er en ældre mand ude at gå sin aftentur. Det er selvfølgelig ikke nogen

almindelig gåtur, for manden har en opgave. Han er ude på geocaching. Eller ‘skattejagt ved hjælp af GPS’, som han plejer at forklare det til sine venner og bekendte, som ikke ved, hvad det er. Efter at han er blevet pensionist, er det blevet hans nye, store hobby. Han har fået geocaching-venner i hele Sverige, ja, i hele verden. De lægger små skatte ud til hinanden, som de så forsøger at finde ved hjælp af ledetråde og koordinater, som er lagt ud på klubbens hjemmeside.

“Nå, lad os så se,” småsnakker han med sig selv, mens han kigger på skærmen på sin smartphone. “Ifølge GPS’en burde skatten ligge her et sted.”

Han ser sig omkring. Månelysen ligger spøgelsesagtigt hen over ruinen. En kold vind kommer listende. Han skutter sig og slår jakkekraven op.

Så bukker han sig ned og går i gang med at lede. Lyser med sin lommelygte. Skubber grenene i buskadset til side, sparkes i det visne græs, og med blikket afsøger han huller og fordybninger i jorden. Lader fingrene glide hen over stenene i den nedfaldne mur, og der ... der kan han mærke noget. Skatten.

Han trækker en lille plasticbøtte frem. Åbner låget og tager den logbog op, der altid ligger i

disse bøtter, sammen med en masse andre småting. Så skriver han sit navn, dato og klokkeslæt ind. Konstaterer tilfreds, at han er den første, der har fundet netop denne skat.

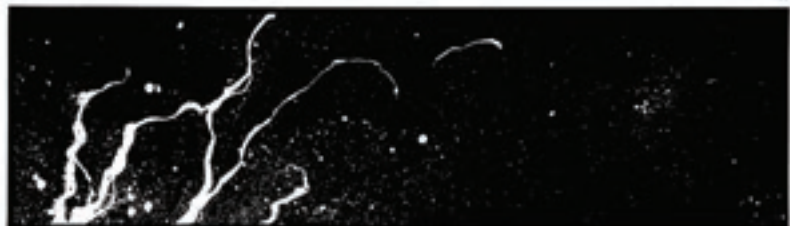
Lyden af en gren, der knækker, høres lige i nærheden. Hvad var det? Han kigger op, men kan ikke se noget.

Han bliver ved med at rode rundt blandt sagerne i bøtten. Til sidst vælger han en rubiksterning, som han putter i jakkelommen. Fra den anden lomme tager han et spil kort, som han lægger i bøtten. Det er sådan, man gør i geocaching. Hvis han tager noget, skal man lægge noget andet i. Så lægger han det hele tilbage på samme sted, som man fandt det.

“Sådan, ja!” siger han og børster hænderne af mod hinanden.

Mens han gør det, mærker han en stikkende lugt. Adr, kommer den fra hans hænder? Hvad er han kommet til at stikke hænderne i? Han sætter fingrene op til næsen. Nej. Lugten kommer et andet sted fra.

Så hører han en lyd bag sig. Lyden af noget hårdt, der går i stykker. Som hvis man knuste sten i en stor kværn.

Han stivner. Der står nogen bag ham. Eller rettere, der står NOGET bag ham. Han taber lommelygten på jorden. Han tør ikke vende sig om. Den knasende lyd fylder ham med en isnende rædsel.

Så kommer græsset farende op mod ham. Men han ved godt, det er ham selv, der falder forlæns. At han har noget tungt på ryggen.

Så bliver alt sort.